

Sonet

MarianP

Sonet...pustiu

Prin gânduri se-nfiripă un prolog de iarnă
Din stele plouă sacadat cu fulgi de moină,
Pe dinăuntru sunt scăldat cu foc de doină
Pe lângă ploi, un dor cărunț bate-n lucarnă.

Între un asfințit și-un alt apus cu vânt
Privesc pe geam, ai zâmbetul rămas silabă
Dar ce folos, diapazon de Lună oarbă
Mă-mbracă tern în haine de pământ.

Din ochiul stâng o lacrimă-i ucisă-n rid
De maladia străzilor pustii, cu glas de noapte;
În ochiul drept privirea ta e scut și zid,

Și nu-ți mai pot doini, m-alungi din șoapte.
Alerg, nevindecă de frig, dar n-am putut
Să te mai prind, un bumerang de viscol ți-e sărut.